

ANDA YARATILAN GELECEK: İLK KURŞUN- II

İSKAN AMED yazdı:

ANDA YARATILAN GELECEK: İLK KURŞUN – İkinci Kısım

"Savaşın bir kanunuydu. Baskın basanındı. Karakolun içinde vurulan onlarca askerin feryat, figanı şehrin ıssız sokaklarında yankılanıyordu. O güne kadar halka yaptıkları zulmü, baskıyı, işkenceyi, sırtarak, zevk alarak yapmışlardı. O an bedenlerine isabet eden kurşunlar yaptıklarının milyarda birinin dahi kefareti sayılmazdı.

Erdal, askerlerin bu şok ve panik halini fırsat bilerek karakolun kapısına doğru koştu. Kanatları olmadan uçuyor gibiydi. Yardımcısı Selim ise gölgesi gibi onu takip ediyordu. Selim iri yarı, cüsseli, otuz beş yaşlarında ağır biriydi. Mermi namludan çıktıktan sonra on sekizinde bir genç, zapt edilemez bir tay gibiydi. Üniformalıları namlunun ucuyla öldürmek dışında aklında, ruhunda, duygusunda ve düşüncesinde başka da bir şey olmadığından kurşun gibi hızlıydı. Şiyar'ın komutanı olduğu grup da Erdal'ın ve Selim'in ardından yıldırım gibi karakola daldı. Her mermi yılların intikamıydı. Şiyar, önündeki odaya girmek için kapıyı öfkeyle tekmeledi. Pencereden atlamak isterken son bir umutla bakışan askerleri yere serdi. Bir iki dakika içinde karakolun ilk kattı temizlendi.

Gazinodan çıkan subay, karakola en son giren Ferhan'ı gördü. Tabancasını çekip ona doğrulttu. Baldırı çıplaklar da kim oluyordu? İlk kurşunda nişan aldı ve tetiğe çöktü. Ferhan kaçmak istese de devletin şerrinden kurtulamazdı. Hele atışı yapan subaysa buna imkan yoktu.

Ferhan oturmuş, kanı yerleri suluyordu. Sağ elinin baş parmağı parçalandığından silahını sol eliyle ateşliyordu. Eğitilmiş, bilgili ve yetkin bir subay karşısında daha yeni eline silah alan bir gencin başarı şansı ne olabilirdi ki? Gel gör ki Ferhan bunu düşünmüyor, subayı öldürmek istiyordu. İstediyse, istemesine de bu defa da eskidikçe eskimiş, silahı birkaç kurşun atışının

akabinde tutukluk yaptı. Tetiğe çöküyor ama barut kıvılcım alıp, çekirdeği itemiyordu. Subay şimdi üstüne gelip, alınının ortasından vuracaktı. Ferhan'ın bir bombası vardı. Subayı vurmak için atsa savunmasız kalacaktı. Atmasa belki de vurulacaktı. Bombanın pimini düzeltti. Üstüne gelen ayak seslerini işitti. Az daha beklemesi gerekirdi ki geleni de kendisiyle öte dünyaya, bilinmeze götürsündü.

Karanlıktan dolayı hiç bir şey görünmüyordu. Ama kan kokusunu alıyordu. Hasminin üstüne gidip icabına bakabilirdi. Nasılsa hasminin silahı çalışmamıştı. Tetik horozunun mermi kapsüle değerken ki sesi hala kulaklarında çınlıyordu. Ya mermisi bitmiş ya da silahı çalışmıyordu. Subay, bir pencereye bir Ferhan'a taraf baktı. Devletin şanını kurtarmak zor zamanda ona düşmemişti. Aşağıya atlarken ki sesi duyuldu. Ferhan, yalnız kaldığını anlayınca bombasının pimini eski haline getirdi. Bıçağını cebinden çıkarttı. Bir parça şûtik kesti. Baş parmağını kanı akmasın diye sıkıca bağladı. Kalkıp karakolun içine daldı.

Başka bir subay, lojmanın camından onlara ateş açmaya başladı. Namluya kısacık bir nefes aldırıp, karakola ateş açanlara seslendi:

"Eşkiyalar teslim olun. Devletin elinden kurtulamazsınız. Türk devleti büyüktür".

Karakolu savunan grup, namlularını subayın ateş açtığı lojmana doğrulttu. Kurşunların yağmur gibi üstüne yağdığını görünce kendini yan tarafa attı. Bu devleti ala neredeydi? Bir daha da sesi soluğu duyulmadı.

Ana saldırı grubu karakolun ilk katını tamamen kontrolüne aldı. İlk katta çok sayıda yaralı asker vardı. Peşlerinden en son grup da içeri girdi. Şiyar, Musa ve Azad teslim olan askerleri namluların gölgesi altında karakolun avlusuna götürüyorlardı. İkinci etapta karakolun üst katına çıkacaklardı.

Selim, mermisi biten şarjörlerini merdivenlere bıraktı. Erdal, basamakları çıkarken gözüne iki adet boş şarjör takıldı:

"Bunlar kime ait? Neden buraya atıldı? Kim bıraktı?"

Selim:

"Şarjörleri ben bıraktım. Karakolu ele geçirdik sayılır. Aşağı inince alırım".

Daha her şey bitmemişti. Selim karakolun ikinci katına isabet eden Bisiving silahının güllesine güvenerek böyle bir yargıya gitmişti. Fakat ikinci katta karşılına neyin çıkacağı belirsizliğini koruyordu. Onca zahmetten damıttıkları askeri malzemenin merdivenlerin basamağında bırakılmasına içerleyen Erdal:

"Hemen şarjörlerini kılıfına yerleştir. Askeri malzemelerini rastgele öyle sağa sola atamazsın" dedi.

Elindekini koruma ilkesine riayet etmesini istemişti Selim'den. O da birkaç basamak geri inip, merdivene bıraktığı boş şarjörleri aldı, kılıfına yerleştirdi ve tekrar hedefine odaklandı.

İkinci katta da seri atışlar yapa yapa ilerlediler. Toz, barut ve kan kokusu ikinci katta da burun deliklerini yakıyordu. Haydar ve Azad da onlara ulaştılar. Çatışan askerler vurulurken, teslim olanların silahlarını alıyor, esir askerleri koordine yerine götürüyorlardı.

Selim kapının şatafatından karakol komutanının odasının önünde olduğunu anladı. Kapıya var gücüyle bir tekme savurdu. O an ölse gam yemezdi. İnsan yerine konulmadıkları kapıların birine tekme vurmuştu. Oda boş görünüyordu. Tam odadan dışarı çıkacaktı ki masanın

altındaki karartıyı, duyduğu hıçkırıktan fark etti. Dikkatli bir şekilde bakınca bunun bir asker olduğunu anladı. Selim namlunun ucunu artık daha iyi gördüğü karaltıya doğrulttu: "Çık oradan".

Saklandığı masanın dibinden ayağa kalkan askerin korkudan beti benzi atmış, titriyordu. İri yapılı bir fiziğe sahip olan Selim, hışımla karşısında dikilen askere: "Burada ne yapıyorsun ulan? Çabuk silahını ver" diye bağırdı.

Askerin yükselen adrenalinin paçasından döktüğü idrar ayaklarının dibini köpüklü küçük bir gölete döndürdü. Vücudundaki tüm kemikler kontrol edemediği korkusu yüzünden neredeyse çatlayacaktı.

Selim, korkusundan altını pisleyen askeri görünce hayıflandı. O an utancın en derin hücrelerine dahi nüfuz ettiğini hissetti. Kendi kendine: 'Yazıklar olsun bize. Sizin gibi korkak kişilerin bize bu kadar zulüm yapmalarına sessiz kaldık. Allah bu zamana kadar belamızı versin' diye söylendi.

Asker rahatlıkla vurabileceği Selim'e silahını uzatırken kekeleydi: "Ağabey bir şey yapmıyorum".

"Nerelisin? Rütben nedir?".

"Ankara'lıyım. Orduda çavuşum".

Birazcık olsun rahatlayan asker sözlerini sürdürdü:

"Ne olur abi beni öldürme. Elini ayağını öpeyim. Ben bir şey yapmamışım".

Türk ordusu, Kürt halkında: 'Mehmetçiğe kurşun işlemez. Mehmetçik korkmaz, acıkmaz, üşümez, uyumaz, ölmez vb.' teranelerle algı oluşturmuştu. Kürt halkı bu algıya inanmanın da ötesinde bu algıyı kanıksamıştı. Selim, korkudan şalına pisleyen askere: "Korkma seni öldürmeyeceğim. Biz, esirlere sizin gibi kötü muamele ve işkence yapmıyoruz. Düş önüme" dedi.

O esnada komutanı Erdal ile karşılaştı. Erdal ona gülerek: "Bunu nerde buldun" diye sordu.

Selim, göğsünü şevkle kabartan bir gururla: "Komutanın odasında saklanıyordu" dedi.

İkinci katta askerlerden temizlendi. Alt kata indiler. Karakol beş dakika kadar kısa bir süre zarfında düşmüş, ellerine geçmişti. Silah sesleri de kesildi. Egîd, avluya getirilen yirminin üzerinde içlerinde yaralıların da olduğu esir askerlerin önüne geçti. Askerler sonlarının ne olacağını bilememenin korkusu ile ağzından dökülecek kelimelere odaklanmıştı. Duvar dibinde kurşuna mı dizileceklerdi? Belki de onları dağa kaldıracaklardı? Bakışları ölüm kadar durgun ve donuktu. Hepsi kararın komutanda bittiğini biliyordu.

Diktiryof silahının gölgesinde elleri enselerinde diz çöktürülen askerlerin yaşadığı tarifsiz korku, Egîd'in kendisine öfkelenmesine neden oldu. İçinden: 'Arkadaşı ne zaman anlayacağız. O bize ısrarla bir yıl önce savaş başlatın diyordu. Biz neden onu yeterince anlamıyoruz. Ona iyi bir arkadaş olamıyoruz. Bize savaşın dediği orduyu neden gözümüzde o kadar büyüttük. Kendisini bu kadar güçlü gösteren ordunun hali meğer buymuş' dedi.

Eylemi koordine ettiğinden ötürü aralıksız bir şekilde sağa sola bağırarak talimatlar yağdırmıştı. Sesinin yorgunluğunu gidermek için birkaç defa üst üste öksürdü. Ardından

askerlere bakışlarını doğrulttu:

“Sizin için ordu bir ıslah evidir. Devlet için siz istendiğiniz gibi kullanılan birer malzemesiniz. Beyni çıkarılıp, robotlaştırılan birer kobaysınız. Subaylar dışında siz askerler yoksul, köylü ve emekçi halktan zorla koparılan kimselersiniz. Subaylar, bu ıslah evinde en çok değer verdiğiniz ve kutsal saydığınız annelerinize ve kız kardeşlerinize en ağır küfürleri ve hakaretleri yağıdırıyor. Bunları bizden daha iyi biliyorsunuz. Artık bu devlete askerlik yapmayın. Siz bu subaylara eğer asker olmazsanız. O kadar ağır küfür ve hakaretlere maruz kalmazsınız. Bu topraklarda sizi bekleyen kaçınamayacağınız akıbeti de artık çok iyi biliyorsunuz. Buna rağmen sizi serbest bırakacağız”.

Egîd’in her sözünü uğradıkları şok baskından dolayı korkudan titreyerek dinleyen esir askerlerden biri o şok halini üzerinden atmayı becerdi:

“Ağabey böyle bir yerde ailemizden uzakta yaşamayı biz de istemiyoruz. Bu söylediğiniz şeyleri komutanlar her gün fazlasıyla bize yaşıyorlar. Büyüklerimiz bize: ‘Askere gitmeyen adam olmaz’ diyordu. Aksine orduda nasıl beş paralık adamlar haline getirildiğimizi gördük. Sağol komutan ağabey”.

Diğerleri de benzer sözler sarf etti. Esir askerlerden yüzbaşının izinde olduğunu onun yerine geçici görev yürüten Başçavuşun ise gazine bulundğunu ve eylemin başlamasıyla kaçtığını öğrendi. Bedran ve grubu, mevzi alacakları yeri karıştırmayıp, vaktinde orada olmuş olsalardı o başçavuş vurulacaktı. Karakolun düşmesi ile Eruh ilçe merkezi artık tamamen ellerine geçmişti. Erdal’ın grubu da cephane deposunu boşaltmaya başladı. Saydıkları tam tamına yüz üç silahın ve çok sayıda askeri mühimattın kamulaştırılması zaman alacağı benziyordu.

En sonunda YSE kurumuna ait bir kamyon buldular. Şoför mermi sesini duyar duymaz anahtarı aracın kontağında bırakıp kaçmış olmalıydı. Haydar zaman kaybetmeden aracı karakolun avlusuna getirdi.

Cephaneyi yüklemeye başladılar. Ellerini çabuk tutmaları gerekirdi. Şehirde çok kalmışlardı. Üstelik karşılaştıkları aksilikler onlara hayli zaman kaybettirmişti. Planlamalarına göre bir an önce şehir merkezinden çıkmaları elzemdi.

Karakoldan çıkardıkları cephane kamyonu yüklenince Egîd, geri çekilme işaretini verdi. Bütün eylem grupları karakolun avlusunda toplandı. Hepsi kamyonun kasasına atladı. Haydar, gaz pedalına bastı.

Karakolu, hükümet konağını, bankayı, postahaneyi, karakol komutanının otomobilini ve bir askeri jipi, molotof kokteylleriyle ateşe vermişlerdi. Şehrin dışına çıktıklarında hedeflerinin istedikleri gibi tutuşmadığı görülüyordu. Yine de o devasa yapılar, ufalanan dayanıksız dokularının içine gömülmüştü. Şehir ise hayaletlerin istilasına uğramış gibi ıpıssızdı. İnsan zihninin tanımlama çabasında olduğu ay, yıldızlar ve doğanın bir cümle canlılığı kendi bilinmez hakikatinin devinimindelerdi. Ama ay ışığı ve yıldızlar kentlerin aksine Botan dağlarının gök kubbesinde daha bir parlak görünüyorlardı.

Eruh’tan çıkan gerillaların önünde de bilinmezlik vardı. Savaş ilan ettikleri düşmanlarının peşlerine düşeceğini biliyorlardı. Eylem esnasında planlama dışına çıkan kimi gruplar yüzünden hayli zaman kaybetmişlerdi. Oradan hemen uzaklaşmaları gerekiyordu.

Haydar araç kullanırken yolu karıştırmış ve üstüne üstlük kaza yapmıştı. Bundan ötürü de oldukça ihtiyaç duydukları zamana yirmi dakika kadar bir zaman kaybı daha eklenmişti. Köprünün üstüne ulaşır ulaşmaz el koydukları cephaneyi araçtan indirmeye başladılar. Haydar, aracı istikametlerinin tersine şarampole yuvarlayıp dönene kadar köprünün demirliklerine bağladıkları her üç katıra el koydukları askeri malzemeleri yüklemişlerdi. Katırların yükleri ağırdı. Fakat sert Kürdistan coğrafyasının kadim emektarı olan katırlar, kendi coğrafyaları gibi kaimdiler. O katırları yüklemelerine, her biri, iki-üç silah yanlarına almalarına rağmen cephanenin bir kısmı hala yerde kalmıştı. Egîd, kaldıramadıkları askeri malzemelerin oraya yakın çalılıkların içinde saklanmasını istedi. Öteberi ve çok da ihtiyaçlarının olmadığı şeylerdi. Egîd o esnada takım gücüne döndü:

“Kenan Evren: ‘Bir askerimin düşmesi kopsa ben o gece uyumam’ diyor. Şimdi ona meydan okuyoruz. İşte bir düşme değil, onlarca silahına, binlerce mermisine el koyduk. Buyursun gelsin zulüm kalesinin paşası. Ona meydan okuyoruz. Biz Mazlum Doğan’ın öğrencileri, Kemal Pir’in savaşçılarıyız”.

On Dört Temmuz takım gücü Çirav dağının dibindeki Memîra ve Torik köylerinin tam karşısına düşen yüksek ve dik Girê Niskê dağına doğru tırmanışa geçti. Yük, yorgunluk ve susuzluk tırmanışa eklenince yol almaları iyice zorlaştı. Eylemin başarılı olmasından aldıkları güç ve moralle yürüyüşlerine ara vermiyorlardı. Rastlantı sonucu küçük bir akıntının oluşturduğu pınar başına ulaştılar. Egîd:

“Mola veriyoruz. Arkadaşlar dinlensin, su içsin” dedi.

Sonra takım komutanlarından Erdal, Şiyar ve Bedran’la bir köşeye çekildiler. Egîd; ayaküstü yaptıkları durum değerlendirmesinde son olarak:

“Bundan sonra kayıp vermemek gerekir. Bu çok önemli bir noktadır. Denetim sıkı tutulmalı” dedi.

Toplantıları kısa sürdü. Herkes suya sarılmış, elini yüzünü yıkıyor, kana kana su içiyordu. Egîd o an Eruh’un ışıklarına baktı. İçinden: ‘Birçok kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı Eruh kasabası, artık herkesin yakından tanıyacağı bir yer olacak. Ve bu vesileyle Kürd’ün adı da artık dünyada konuşulacak’.

O an birden yüzünden kan çekilmiş, Ferhan’la göz göze geldi:

“Aslında aracın içindeyken dikkatimi çekti. Sana soracaktım. Ama o hengamede buna fırsat bulamadım. Yüzün bembeyaz kesilmiş, neyin var?”.

Ferhan bir an durdu. Söyleyip söylememe arasında tereddüt yaşadı. Yaralandığından kimsenin haberi yoktu. Bunu kimseye söylememiş, herkesten sır gibi saklamıştı. Artık çok fazla bir tehlike de kalmamıştı. Yarasına müdahale edilmez ise belki başlarına daha fazla iş açabilir, yürüyüşü aksatabilirdi. Yaranın sızısı ses tonuna yansdı:

“Yaralandım”.

Egîd:

“Nerede? Nasıl yaralandın? Neden bundan haberim olmadı” diye üst üste sorular sordu.

Ferhan:

“Gazinoda tabanca ile ateş açan subayın kurşunuydu. Parmağım koptu. Geride kalmak istemedim. Ayrıca arkadaşlar o hengamenin ortasında bir de benimle uğraşacaktı. Buna da

gönlüm razı olmadı”.

Egîd, herkesten gizlediği kopan parmağına sardığı bezi özenerek açtı. O an sinirin, damarın, kemiğin, etin, bez parçasına yapış yapış tutunduğu acısına dayanılması çok zor yara karşısında yüzünde beliren burukluğun yerini alan zafer gülüşü ile:

“Bu güç ve iradenin önünde hiçbir düşman gücü duramaz. Bu inanç ve irade kesinlikle zafer kazanacaktır” dedi